

လွန်းထားထား

၂၆ ဆ : တ ဘူ သို သ်

တပ်ခွတ်ဆန်းနုလုံးအိမ်မှာ
ထိုးထွင်းခဲ့သော

TATTOO

classic.com

လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်ခေတ်ဆန်း နှလုံးအိမ်မှာထိုးထွင်းခဲ့သော tattoo အမှတ်ရမှတ်တမ်း
ကမ္ဘာပေါ်မှာ

သားသမီးအပေါ်

နားလည်နိုင်စွမ်းအရှိဆုံးသော

အဖေနဲ့အမေ...၊

ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေကို

ပိုပြီးလေးနက်လှပ

ပြည့်စုံလာစေခဲ့တဲ့

ဘဝအဖော်မွန် မောင်နဲ့သမီးလေးကို

အမှတ်တရ

မှတ်တမ်းတင်လျက်...၊

လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

...

ဘဝမှာတန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာဆိုတာ

မှတ်ဉာဏ်တွေ ကောင်းတုန်းအချိန်

တစ်ယောက်ယောက်ကို
ချစ်ခွင့်ရနေတုန်း အချိန်မှာ
အပြည့်အဝ
ချစ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲဆိုတာ
အခုမှပဲသူမ နားလည်ရတော့သည်။

...

စိတ်ကူး

သူ...

ကျွန်မလူမှန်းသိတတ်စအရွယ်တုန်းက ကျွန်မလိုချင်ခဲ့တာဟာ
ပန်းခင်းကြီးတစ်ခင်း စိုက်ပျိုးပြီး...

အဲဒီ ပန်းခင်းထဲက ပန်းပွင့်တွေကို

တစ်နေ့တစ်ပွင့်ကျ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းမှာ ပန်ဆင်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးပေါ့...။

ကျွန်မ အပျိုပေါက်ရွှေရင်သိမ်းသစ် အရွယ်ရောက်တော့

ကျွန်မလိုချင်လာတာဟာ...

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ပြင်လုံးကို အပိုင်ဝယ်ပြီး...

အဲဒီ ကောင်းကင်ထဲက ကြယ်ပွင့်တွေလို

ကျွန်မရဲ့နားတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ နားကပ်လုပ်ပန်ချင်လာတဲ့...

စိတ်ကူးပေါ့...။

အခု ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းတတ်လာတဲ့
အခါကျတော့

ကျွန်မလိုချင်တာဟာ...

ရိုးသားရဲရင့်ပြီး ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်တဲ့ သူရဲချစ်သူအဖြစ်
ရပ်တည်ခွင့် ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပေါ့...။

လွန်းထားထား (ဆေးတက္ကသိုလ်)

...

သုမင်္ဂလာအိမ်ရာဝင်းအတွင်းတစ်ပတ် ခပ်သွက်သွက် ပြေးနေရင်း
ဗိုက်ထဲက ရစ်ပြီး နာလာသည်။ ကိုယ့်ဗိုက်အခြေအနေကို ကိုယ်အသိဆုံး။
ဆက်ပြေးလို့မရတော့... ပြီးတော့ ဆက်ပြီး ရပ်နေလို့တောင် မရတော့။
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လိမ်ယှက်လိုက်ရင်း ဗိုက် ကို ဖိနှိပ်ထားမိသည်။
ဟင့်အင်း... မရတော့ဘူး။ နောက်ထပ်တစ်မိနစ်ဆို အားလုံး အကျိုး နည်း
ကုန်တော့မည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝေဒနာဖြင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်မှာသေချာသည်။
ဗြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်မိသော ခြံကြီးဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။
အိမ်ကြီးရဲ့အရှိန်အဝါက ခဏတ ဖြုတ် ဝင်ပြီး အလေးစွန့်ဖို့
အားနာဖို့အကောင်းသား။ အပြင်ပန်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်ရုံဖြင့် အိမ်ကို
ဘယ်လောက်ခမ်းခမ်းနားနား တန်ဆာဆင်ထားမှန်း သိသာစေပါသည်။ အဖြူ
ရောင် ကျောက်တိုင်ပွတ်လုံးကြီးများဖြင့် white house ပုံစံဆောက်ထားသော ဧရာမ
အိမ် ဖြူဖြူကြီးကို မျက်နှာပူသော်လည်း သူမ မတတ်နိုင်ပါ။
ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားနေဖို့လည်း အချိန်မရတော့။ ခြံတံခါး ဘဲလ်ကို
ခပ်သွက်သွက်နှိပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အဆက်မပြတ်...။ ကောင်လေးတစ်ယောက်
ပြေးထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ...”

တဲ့...။ အရေးထဲ လေ့ရှိတော်မူနေသေးသည်။ သူမကဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထပြီး တဆတ်ဆတ်တွန့်လိမ်နေပြီ။

“တို့ဒီအိမ်ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့...တံခါးအမြန်ဖွင့်ပါ၊ ကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

ဟု...ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီး ပြောနေသော သူမကို ကောင်လေးက တအံ့တဩ အကဲခတ်ရင်း ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ သူမကကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာနယ် ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာခဲ့ပြီး...

“အိမ်ရှင်နဲ့ မတွေ့ခင် အိမ်သာ ဘယ်မှာလဲ အရင်ပြပါဟယ်၊ တို့ မအောင့်နိုင် တော့ လို့...”

ကောင်လေးက ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ သူမကို အိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဖက်တံခါး ပေါက်ဆီခေါ်သွားသည်။ မီးဖိုဆောင်ကိုဖြတ်ပြီးအိမ်သာခန်းတစ်ခန်းဆီခေါ်သွားပေးသည်။

“အစ်မ...စိတ်ချလက်ချ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါနော်၊ ကျွန်တော်အစ်ကိုလေးကို ဘယ်သူက တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောရမလဲ”

“ဟမ်...အဲ...မသိသေးဘူး၊ ခဏလေးနေဦး၊ ဒီကိစ္စကို အရင်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း သွားတော့”

တံခါးကို အမြန်ပိတ်ပြီး အရေးတော်ပုံကို အမြန်ဖြေရှင်းရတော့သည်။ ကြည့်ရတာ ဧည့်သည်ဆောင်သည်တွေအတွက် သီးသန့်အိမ်သာခန်းကလေးဖြစ်ပုံ ရပါသည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မွှေးမွှေးရေးရေး ရှိလှသည်။ တစ်ခန်း လုံး Lavender ရောင်တွေ သုံးထားသလို လက်သုတ်ပဝါ၊ ပန်းအိုး၊ ဆပ်ပြာရည်ဗူး hand cream ကအစ လာဗဲန်ဒါတွေချည်းသုံးထားတာကို သူမကို သဘော အကျ ကြီး

ကျနေသည်။ ဘေဆင် (basin) ကလည်း လာဗဲန်ဒါပဲ။ မွှေးရနံ့သင်း စေသော scented lavender ပန်းခြောက်တွေနှင့် ပန်းအိုးလှလှ ထိုးထားသည်။ လက်ညှိုး ကလေးနှင့် သုတ်ကြည့်တော့ ဖုန်တစ်ဆက်မှမရှိ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီအိမ်ပိုင် ရှင်ဟာ စည်းကမ်းတိကျသူ၊ စည်းစနစ်ကျသူ၊ အသန့်အရှင်း၊ အမွှေးအပျံ့ကြိုက်သူ၊ ပြီးတော့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သူ၊ Romantic ဆန်သူ ဖြစ်ရမယ်...။

ကိုယ့်ကိစ္စပြီးစီးသွားသောအခါ ပေါ့ပါးရှင်းလင်းသွားပြီမို့ လက်ဆေး hand cream ကလေးလိမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အခုမှပဲ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်လာကာ အခု မှပဲ အိမ်ရှင်ကို မျက်နှာပူဖို့၊ အားနာဖို့ သတိရလာသည်။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိတာ တကယ်မျက်နှာပြောင်တိုက်မိတဲ့ အလုပ်နော်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် အန္တရာယ်ကိုမှ ဆက်ပြီး လွယ်မထားနိုင်တော့တဲ့ ဥစ္စာလေ။ အပြင်ဝနားမှာစောင့်နေတဲ့ ကောင်လေးက...

“အစ်မ...အစ်မကို အစ်ကိုလေးက ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်တဲ့”

ကောင်လေးက အိမ်ရှင်ကို သတင်းပို့ထားခဲ့ပြီ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ...။ ‘တခေတ်ဆန်း’ဆိုသော မိန်းမရဲ့ ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်တာတွေကိုတောင် ဖြစ်အောင် လုပ်လာခဲ့သေးတာပဲ။ ဒီလောက်အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးအတွက်တော့ဖြင့် ရင်မဆိုင်ရဲစရာ၊ ရှောင်ပြေးစရာ မလိုပါ။ အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုက်ရုံပေါ့။ ဒါရှက်စရာ မဟုတ်ပေါင်။ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို တကယ်ခမ်းခမ်းနားနား၊ စနစ်တကျပြင်ဆင်ထားသည်။ တစ်အိမ်လုံး ကျွန်းရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေကာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ၊ ဂန္ထဝင်လက်ရာ အသုံးအဆောင်တွေနှင့် အသက်ဝင်ခမ်းနားစေသည်။ နံရံမှာ တန်ဖိုးကြီးသော ဆီဆေးပန်းချီကား ချပ်ကြီးတွေ၊ စန္ဒရားကြီးတစ်လုံး၊ မြန်မာ့စောင်းကောက်အကြီးကြီး၊ ဧရာမ ပန်းအိုးလှလှကြီးတွေ၊ စနစ်တကျတပ်ဆင်ထားသော လိုက်ကာခန်းဆီးတွေနှင့် ဧည့်ခန်းကို ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်းနှင့် လည်သာနီညိုရောင် တွဲစပ်ထားသော ဆက်တီတွေရှိသည်။ ဆက်တီ တစ်ခုပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ သူက သူမတို့ လျှောက်လာ

သော လမ်းကို ကျောခိုင်းထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက ပန်းသီးစိမ်းရောင် adidas အားကစားဝတ်စုံ ထရက်ဆုနှင့်မို့ ဒီလိုအိမ်ကြီးရှင်နှင့် ခုလို ပုံစံမျိုးနှင့် မတွေ့ဆုံချင်တာတော့အမှန်။ အဝတ်အစား၊ အဆောင် အယောင် ဟာ ပထမဆုံတွေ့မှုမှာ... အင်မတန်အရေးပါသည်ဟု သူမအမြဲခံယူခဲ့သည်။ လူတိုင်းဆီက လေးစားမှုနှင့် အထင်ကြီးမော်ကြည့်မှုကိုပဲ သူမ ခံယူချင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်တွေနှင့်တွေ့တိုင်း သူမက စနစ်တကျ အဆင့်မြင့်မြင့် ကျော့ကျော့မော့မော့ ပြင်ဆင်သွားနေကျဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဒီလိုပုံစံနှင့် သူမကို ဒီအိမ်ရှင်ကတော့ ဘာထင်မည်မသိချေ။ အို...နောက်တော့လည်း သူမဟာ ‘တစ်ခေတ်ဆန်း’ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရုံနှင့်တင် သူမဘာလဲဆိုတာ သဘောပေါက်သွားမှာပါလေ။

“အစ်ကိုလေး...ဟောဒီအစ်မပဲခင်ဗျ။ အစ်ကိုလေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ”

“ဪ...”

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သောသူနှင့် သူ့အနားသို့ ရောက်သွားသော သူမအခုမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သေချာတွေ့သွားကြသည်။ ထိုခဏမှာ သူ့မျက်ခုံးတွေ ရုတ်ချည်းပင့်တက် သွားခဲ့ပြီး လက်ထဲက Time မဂ္ဂဇင်းကလေးကို ခပ်ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ပစ်လိုက်တာကို သူမ မြင်လိုက်ရသလို၊ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ရှော့ခံရသွားသူတစ်ယောက်လို နေရာမှာ ခြေစုံရပ်ကာ မျက်လုံးအဝိုင်းသား၊ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ်ကြောင်ငေး ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ...။ နှလုံးသားထဲမှာ tattoo တစ်ခုထိုးထား သလို ပြန်ဖျက်လို့ မရတော့အောင် ထုတ်ချင်းဖောက်စွဲထင်နေခဲ့သော ပုံရိပ်တစ်ခု။ ဆယ်နှစ်တောင်ကျော်ခဲ့ပြီလေ...။ သူမရင်ထဲရှိ နှလုံးသားက အခုန်ရပ်သွားပြီးမှ အငမ်းမရ ပြန်ခုန်လာခဲ့သလို ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဆောင့်ခုန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့မိတာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး...။ ပြန်တွေ့မယ့်

တွေ့တော့လည်း တကယ့်ကို နီးနီးကလေးမှာပါလား။ ဒီဝင်းထဲမှာ သူနေထိုင် တယ်လို့ သူမဘာကြောင့်များမသိခဲ့၊ မကြားခဲ့ ရတာ ပါလိမ့်။ ဪ... သူမ ကိုယ် တိုင်တောင် ပြောင်းလာတာဖြင့် ကြာမှ မကြာသေးဘဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဆွံ့အ၊ နေကာ တော်တော်နှင့် စကားမ၊စတင်နိုင်။ ပထမဆုံး စတင်၍ လှုပ်ရှား သက်ဝင် သူမှာ သူဖြစ်သည်။

“တစ်ခေတ်ဆန်းနော်...မတွေ့ရတာ ဆယ်နှစ်ကျော်သွားခဲ့ပြီ၊ အံ့ဩ ဖို့ မကောင်းဘူးလား၊ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း အိမ်တိုင်ရာရောက်ပဲနော်”

သူ့အသံက လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလထက်တော့အများကြီး ပိုပြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာတာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိဟန်မျိုး ကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ပြီ။ သူမကရော ဘာထူးသေးလို့လဲ...။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ် ကထက် အများကြီးပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပြီ။

“ဟုတ်တယ်...ရာဇဝင်၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ ထင် တောင်မထင်ထားဘူးဖြစ်ပုံကတော့မပြောချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မလေ မနက်တိုင်းဒီခြံဝင်း တစ်ပတ်ထ၊ပြေးနေကျလေ ၊ ဒီနေ့မှာမှ ဗိုက်ကတအားရစ်လာတာ၊ ဘယ် လိုမှ ဆက်မထိန်းနိုင်တော့တာနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ဆိုပြီး ခြံဝကဘဲလ်ကို စွတ်နှိပ် ပြီး လွယ်ထားရတဲ့ အန္တရာယ်ကိုအမြန်ဝင်ရှင်းပစ်လိုက်ရတာ ၊ တော်တော် တော့ မျက် နှာ ပူစရာကောင်းသား”

သူကအားပါးတရ ပြုံးပါသည်။ ပြုံးလိုက်သောကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် နုနယ်ပျိုမျစ်သွားကာ ပို၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိသွား၏ ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ပါးချိုင့် ကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးမိလေသည်။

“အဲဒါကပဲ ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းနေပြီလေ၊ တစ်ခေတ်ဆန်းရဲ့၊ နို့မို့ဆို ကျွန်တော်တို့ တော်တော်နဲ့ ပြန်ဆုံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဝင်းထဲမှာ

နေနေကြမှန်း တောင် သိကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခေတ်ဆန်းရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကိုတော့ ကျွန်တော်ကြားနေရပါတယ်၊ တစ်ခေတ်ဆန်းဆိုတဲ့ Logo ကြီးက နည်းနည်း နော နောမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင့်ကြည့်ရတာ လည်း
တော်ရုံလူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူးထင်ပါတယ်ရာဇဝင် ရယ်၊
ရှင့်အကြောင်းတော့ ကျွန်မတကယ်ကို ဘာမှမကြားရတော့တာပါ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးပါလားတစ်ခေတ်ဆန်း၊
မနက်ခင်း စာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် နေ့လည်စာဖြစ်ဖြစ်ကျွန်တော်လိုက်ကျွေးပါရစေ၊
တစ်ခေတ် ဆန်းမှာ အချိန်တွေသိပ်ရှားမှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊
ကျွန်တော်တို့ပြန်ဆိုပြီး စကားတွေ အများကြီးဆက်ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်လေ”

သူဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ သူမချက်ချင်းပဲ
သဘောပေါက်လိုက်သလိုလို ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွန့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း
ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက စကား တစ် ခွန်းကို သူ မေ့မပစ်သေးဘဲဟု အလိုလို
ခံစားမိလာသည့်တခဏမှာ သူမ တစ် ကိုယ်လုံးရှိသွေးတွေလည်း
ပူနွေးရှိန်းမြလာခဲ့သည်။ သူမေ့နိုင်မတဲ့လား...။ သူမ ကတောင်မမေ့နိုင်သေးတဲ့ဥစ္စာ။
သူမက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီလိုလုပ်လေ ရာဇဝင်...၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ breakfast စားဖို့အချိန်
ကျွန်မမှာ တကယ်မရှိတော့လို့ပါ၊ lunchကလည်း မသေချာဘူး၊ ကျွန်မတွေ့ဖို့
ချိန်းထား တဲ့ဧည့်သည်တွေနဲ့စားဖြစ်လို့များတယ်၊ ဒီတော့ညနေစာကို ကျွန်မမစားဘဲ
ပြန်လာ ခဲ့မယ်၊ ရာဇဝင်နဲ့ အတူစားရင်း အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့၊
ဘယ်မှာ ဆုံမလဲ... အချိန်ပါပြောလိုက်၊ ကျွန်မအဲဒီ ကိုလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ကျွန်တော် Lake View Restaurant မှာ
ညနေခြောက်နာရီ စောင့်နေပါ့မယ်”

“အိုကေ! ...ကျွန်မလာခဲ့ပါ့မယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံရတဲ့အတွက်
ကျွန်မတကယ် ဝမ်းသာတယ် ရာဇဝင်၊ ဒီဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ
ရှင်ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ဖလှယ်ကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း ပြောပြချင်နေပါတယ် တခေတ်ဆန်းရယ်”

သူက သူမကို ခြံတံခါးထိပ်ထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး

အိမ်

ဆီပြန်ပြေးလာရင်းလမ်းတစ်လျှောက်မှာအာရုံတစ်ခုလုံးလွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော်
ကာလတွေဆီ တရိပ်ရိပ်ပြန်ပြေးသွားနေခဲ့ပါသည်။

...

မှန်ထဲမှာကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်

ပြန်မေးတတ်တယ်...။

မင်းမှာ ၅၀ ဆိုတဲ့အရည်အသွေး

ရှိလာပြီလားလို့လေ။

အဲဒီ စကားလေးက...

ကျွန်တော့် နှလုံးသားမှာရော၊ စိတ်ထဲမှာပါ tattoo ထိုးထားခဲ့သလိုပဲ
စွဲထင်နေတော့တာ---။

ရာဇဝင်

...

တစ်ခေတ်ဆန်းပဲ... သိတယ်မှလား...

ဘယ်တော့မှ ဇွဲမလျှော့ခဲ့ဘူးလေ

နောက်မဆုတ်ဘူး...အရှုံးမပေးဘူး

မရ,ရအောင် ချီတက်တယ်၊

ပြောရဲ ဆိုရဲ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲတဲ့သတ္တိကိုလက်နက်အဖြစ်

မွေးထားတယ်လေ၊ အခွင့်အရေးတစ်ခုခု ရဖို့အတွက်ဆိုရင်

သတ္တိရှိမှ၊ ရင်ဆိုင်ပြောရဲဆိုရဲမှ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ

ကျွန်မသိထားတယ်လေ ၊ ပြီးတော့...

ကိုယ့်အရည်အသွေးကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပေါ့...။

တစ်ခေတ်ဆန်း

...

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်တာ ကာလဆီက

သူမက ငယ်ငယ်သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက သူ့ကိုမှ အားကိုးတတ်သူ

မဟုတ်ခဲ့ ...။ အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်တွင် မိဘဆီက မုန့်ဖိုးကို

လက်ဖြန့်ခံမသုံးတော့ဘဲ သူမဘာ သာ ပိုက်ဆံရှာပြီး လိုချင်တာကို

ဝယ်သုံးခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ငွေရှာ ခဲ့တယ်ထင်ပါသလဲ။

အိမ်မှာရှိနေသော မဖတ်ဖြစ်တော့သည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေကို စာ

အိတ်ဖြစ်အောင်ကော်နှင့်ကပ်ကာ ဈေးထဲက ဆိုင်တွေမှာ သွားသွင်းတာမျိုး။

အလကားရ သော ခရေပင်အောက်က ခရေပန်းတွေကောက်ပြီး ပြန်သီကာ

သွားရောင်းတာမျိုး၊ ဈေး မှာ ပြောင်ပိတ်စ,ကလေးတွေ ဝယ်ကာ

လက်ကိုင်ပုဝါအရွယ် အညီအညာကိုက်ပြီး ပန်းပွင့် ကလေးတွေ၊
လိပ်ပြာကလေးတွေ၊ နာမည်အတိုကောက်ကလေးတွေဖော်ကာ အပ်ချည်နှင့်
လှလှပပ ပြန်ရက်သီပြီး ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ရောင်းတာမျိုး၊
ကဒ်ထူစက္ကူ ကလေးတွေမှာ မိန်းကလေးပုံကလေးတွေ ဆွဲပြီး လှလှပပ
ဆေးခြယ်ပေးကာ၊ သူတို့ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း စာအုပ်တွေထဲကနေ
ဒီဇိုင်းယူကာ စက္ကူအင်္ကျီလှလှ ဆန်းဆန်း ကလေးတွေပါ အဆင်သင့် ဆွဲပေးပြီး
ပြန်ရောင်းတာမျိုး...စသဖြင့် သူမမှာ အင်္ကျီတွေ ချုပ်ပြီး ငွေရှာတတ်သော
မေမေဆီကနေ ပညာသင်ယူကာ သူမ အင်္ကျီတွေ ၊ လုံချည်တွေ၊ စကတ်တွေသာမက
လက်ကိုင်အိတ်၊ လွယ်အိတ်၊ ခေါင်းစည်းပုဝါ၊ ခါးပတ်...စသဖြင့် အသုံး
အဆောင်တွေ မှန်သမျှကို စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန့်မြူးတီထွင်ပြီး ချုပ်ကာ အနီးအနား
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိမိန်းကလေးတော်တော်များများကိုပြန်ရောင်းခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားက
ကတ်တလော့(ဂ်) စာအုပ် အဟောင်းတွေကိုတော့
ပန်းဆိုးတန်းရှိစာအုပ်အဟောင်းတန်းမှာ သွား၍ မွေနှောက် ရှာဖွေတတ်သည်ပေါ့။
သူမက ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသလို၊ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်၊
အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အပြင်အဆင် အသုံးအဆောင်ကလေးတွေကိုစိတ်ကူး ဉာဏ်
ကွန့်မြူးခဲ့ထွင်ပြီး တီထွင်ရတာ ကို သဘောကျသည်။ ပုတီးစေ့ကလေးတွေ၊ ကြိမ်စေ့
ကလေးတွေ ရှာဝယ်ပြီးလက်ကောက်၊ နားကပ်၊ လည်ဆွဲ၊ လက်စွပ် စသဖြင့်
တီထွင်ဖန်တီး ကာ ပြန်ရောင်းတတ်သည်။ သူမ
တီထွင်ဖန်တီးသမျှကိုအားပေးဝယ်ယူမည့် ဖောက်သည် တွေကလည်း အမြဲတမ်း
အဆင်သင့် စောင့်နေတတ်မြဲ။ သူမသူငယ်ချင်းတွေ... ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ထဲက
အပျိုသည်တွေပေါ့။ သူမက လူတွေကို ဘယ်လိုပေါင်းသင်း ဆွဲဆောင်
ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်သိထားသည်မို့ ကျောင်းမှာရော၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာပါ
လူချစ်လူခင်လည်းပေါများကာ အားပေးဝယ်ယူမည့်သူတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူမက
ဘာလုပ်လုပ် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည်။ သူမ၏ အိမ်ကလေးကိုလည်း သူမ၏
လက်ဖြစ် ပစ္စည်းကလေးတွေဖြင့်လှလှပပ တန်ဆာဆင် ပြင်ဆင်ထားတတ်သည်။

ပုတီးစေ့ခန်းဆီး ကလေးတွေ၊ မီးအုပ်ဆောင်းလှလှကလေးတွေ၊ သူမကိုယ်တိုင်
ရေးဆွဲသော ပန်းချီကား ကလေးတွေ၊ ဆက်တီအဖုံးကိုကအစ သူမလက်ရာ။
ဘယ်သောအခါမှ အပြင်ကနေ မဝယ်ရပါ။ ကုန်ကြမ်းကိုသာဝယ်ပြီး သူမစိတ်ကူးနှင့်
တီထွင်ဖန်တီးတတ်တာများသည်။ အဲဒီ တော့ တစ်ခေတ်ဆန်းဆိုသော နာမည်သည်
သူမ ဆယ်ကျော်သက် ဘဝကတည်း ကစပြီးလူစိတ်ဝင်စားသော၊ အမှတ်တံဆိပ်
Logoတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာ မဆန်းပါ။ သူမဖေဖေက သူမကို အမြဲတမ်းပြောခဲ့သော
စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“စောင့်ကြည့်...ငါ့သမီးတစ်ခေတ်ဆန်းဟာ တစ်နေ့မှာ ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက် ကို ဖြစ်လာမှာပဲ၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာလား၊ အနုပညာနယ်ပယ်
မှာလား... တစ်ခုခုပဲ၊ တစ်ခေတ်ဆန်းဟာ Somebody ကိုဖြစ်လာဦးမှာ မလွဲပဲ၊
ဖေဖေ ဇက်ဖြတ်ခံကြေး လောင်းရဲတယ်”

တဲ့...။ အဲဒီ စကားကို စကြားရစဉ်တုန်းက သူမတစ်ကိုယ်လုံး
ကြက်သီးမွေး ညင်းတွေ စိမ့်ဖြာထသွားခဲ့သည်အထိ သူမအတွက်
စိတ်ဓါတ်ခွန်အားတွေ ဖြစ်စေခဲ့ရသည်။ ဖေဖေပြောတာ ဟုတ်တယ်။ သူမဟာ
ဘဝမှာ သူလို ငါလို အများ သူငါကြားထဲက သာမန်ဘဝတစ်ခုနှင့် မဖြတ်သန်းချင်။
အောင်မြင်သော ဘဝတစ်ခု ကိုသာ သူမ တည်ဆောက်လိုသည်။ အဲဒီ
အတွက်သူမဘက်က အစွမ်းကုန်လည်း ကြိုးစားမည်။ သူမ၏ ဘဝ
ရည်မှန်းချက်တွေ အပြင်းထန်ဆုံးအချိန်၊ သူမ၏ စိတ်ဓာတ်တွေ
အတက်ကြွဆုံးအချိန်မှာ သူနှင့် စတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီ တုန်း က
အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်တစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။ သူမဆီ ငေးကြည့်နေတတ် သော
မျက်ဝန်းညိုရီများကို သူမကလည်း သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ ရုပ်အကျ..အဖြူ ကလေး
တွေ အဝတ်များသော သူပုံစံက လူညိုချောတစ်ယောက်အဖြစ် သူမ၏ နှုတ်ဖူး
သစ်စ နှလုံးသားကလေးကို လှုပ်နှိုးထိခတ်စေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။ ခက်တာက
သူမ၏ ရင်ခုန်သံစည်းချက်အားလုံးကို သူမ၏ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်

အားတွေက ချုပ်ကိုင်ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုသောအရာသည် သူမနှင့် အလွန်စိမ်းကား အေးစက်လွန်းသော အခြားတစ်ဖက်မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ သူမက ဘဝကိုပဲ ပို၍ လင်းလက်အောင်နေချင်ခဲ့သည်။ နောင်လေးနှစ်အကြာမှာ သူမ ဘာတွေလုပ်မည်၊ဘာဖြစ်နေရမည်၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးရောက်နေရ မည် ... ဟူသောစီမံကိန်းကို သူမဦးနှောက်ထဲမှာ စနစ်တကျ အကွက်ချထားခဲ့ပြီးသား။ ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက်အတွက်၊ မရပ်မနား ပြေးနေသူတစ်ယောက်အတွက် တစ်ချိန်မှာ ခရီးတစ်ခုဆီတော့ ရောက်နေမှာပဲ... ဟု သူမက စွဲမြဲယုံကြည် နေခဲ့သည်။

မိုးတွေရွာနေသော နေ့တစ်နေ့မှာ...သူက သူမကို နှစ်ယောက် တည်း စကားပြောခွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့် ပြီး သူ ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ သူမက ရိပ်မိနေခဲ့ပြီးသား။ သူမ သူ့ဆီမှာ ရင်ခုန် ပျော်ဝင်ကျဆုံးပစ်လိုက်ရမှာလား။ ခုချိန်မှာ သူမနံဘေးမှာချစ်သူ တစ်ယောက်၊ အပိုလူတစ်ယောက်လိုအပ်သေးလို့လား။ ဟင့်အင်း...။ သူမ အချစ် အတွက် အချိန် မပေးနိုင်ပါ။ သို့သော်... သူနှင့်စကားပြောဖို့ကိုတော့ သူမ လက်ခံ လိုက်ပါ သည်။ ကျူရှင် အောက်ထပ်က လဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှာ သူနှင့်သူမတို့ ထိုင်မိကြ သည်။ သူမက ကျူရှင်ပြီးချိန်မို့ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် မှာထားသော ကော်ဖီပူပူနှင့် အုန်းသီးတွေ ဖြူးထားသော ထောပတ်ဘိန်းမုန့် ပူပူကိုစားနေချိန်မှာ သူက သူမကို ရွန်းရွန်း စားစား စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဲဒီ အကြည့်တွေ အတွက်တော့ သူမရှိုးတိုးရှုနံ့တန်း မဖြစ်မိ။

“တစ်ခေတ်ဆန်းကို ကျွန်တော်သတိထားမိနေတာကြာပြီ၊ ကြည့်လိုက်ရင် ခေါင်းကိုမော့၊ ရင်ကိုမတ်မတ်ထားပြီး လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ဆုပ် ထား လို့ ...မျက်လုံးတွေက အမြဲ တွေးတောကြံစည် နေသလိုမျိုး နက်မှောင် စူးရှ လို့ အမြဲတက်ကြွဖျတ်လက်နေတတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော် အဲဒါကို အရမ်း သဘောကျတာပဲ၊ တစ်ခေတ်ဆန်းရဲ့ သတင်းတွေ ကျွန်တော်ပြန်ကြားရ

တယ်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအဆန်းကလေးတွေ ကိုယ်တိုင် တီ ထွင်ပြီး စီးပွားရှာတတ်တဲ့၊ တစ်ခေတ်ဆန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ တစ်ခုခုကို ကျွန်တော် မြင်နေရသလိုပဲ၊ တစ်ချိန်မှာအောင်မြင်တဲ့ အမျိုးသမီး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာနော်”

ဟု... သူက စကားစသည်။ ချီးမွမ်းစကားတွေက သူမ၏ ရင်ကို နွေးမြဲ လုံခြုံမှုရစေတာ၊ ခွန်အားဖြစ်စေတာတော့ အမှန်ပါ။

“အစစ်ပဲ... ကျွန်မလည်း အဲဒီ လိုပဲ မျှော်လင့်ထားပါတယ်၊ ကျွန်မ အတွက် ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ လုပ်စရာတွေ၊ ပြင်ဆင်မှုတွေ၊ စိတ်ကူးတွေနဲ့အမြဲ ပြည့်နေတတ်တာ၊ ရှင်ကရော ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ... ရာဇဝင်၊ တစ်နေ့မှာရှင် ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး။ ရှင်မှာရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့တစ်ခေတ်ဆန်း...၊ လူတိုင်း လူတိုင်း ဘဝရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ မျှော်လင့် ချက်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ ကိုယ့်ပြေးလမ်းမှာကိုယ် မနားတမ်း ပြေးနေကြ တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ‘ချစ်သူ’ ဆိုတဲ့ လက်တွဲဖော် ကလေး ရှိလာ မယ်ဆိုရင်တော့ပိုပြီး ပျော်စရာ၊ အဓိပ္ပာယ် ရှိလာမှာပဲ၊ အဲဒီ အတွက် တစ်ခေတ်ဆန်းကို ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုချင်နေတာပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ မိန်းကလေး လို့လည်း ယုံကြည် တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူလက်တွဲပြီး ဘဝရဲ့ပြေးလမ်းမှာ ဆက်ပြေးခွင့်ရချင်ပါ တယ် တခေတ်ဆန်း၊ ဘယ်လိုသဘောသလဲ ဟင်”

သူက ရိုးရိုးကလေးပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် သူမထိုအချိန်မှာ လုံးဝရင်မခုန်၊ စိတ်မလှုပ်ရှားပါ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ ရဲရဲပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရာဇဝင်ကို ကျွန်မတစ်ခုပြောမယ်၊ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့၊ အမှန်တရားဆိုတာ ခါးသီး တတ်တယ်မှလား၊ အဲဒီ အခါကိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်

ပြင်ဆင်ထားပေးပါ။ အခု ရှင်က ကျွန်မကို လက်ချင်းတွဲဖို့ကမ်းလှမ်းတယ်။
ဖိတ်ခေါ်တယ်ဆိုပါတော့။စီးပွားရေး စကားနဲ့ သုံးရရင်
ရှယ်ယာခေါ်တယ်ဆိုပါတော့။ခုအချိန်မှာ ရှင်လည်း ဇီးရီးပဲ၊ ကျွန်မလည်း ဇီးရီးပဲ၊
ဇီးရီးနဲ့ ဇီးရီးနဲ့ ပေါင်းရင် ဇီးရီးပဲရလိမ့်မယ် ရာဇဝင်။ကျွန်မက ၁၀၀ လိုချင်တာ၊ အဲဒီ
တော့ ရှင်ကျွန်မကို သက်သေ တစ်ခု ပြဖို့လိုတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို
တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ၅၀ဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစာပေးပါ။
ကျွန်မလည်း ၅၀ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမယ်၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့
၁၀၀ပြည့်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ ကျွန်မတို့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့...”

သူမက ထိုစကားကို ပြီးပြီးကလေး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ် မျိုးစုံ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသည်။ မခံချင်စိတ်... မာန...
ရှက်သွားခြင်း စသဖြင့် အစုံ အလင်။ ထိုစကားမျိုး သူ့ကို ပြောလိုက်မိသည့်အတွက်
သူမနောင်တမရမိပါ။ သူမ မှားတယ်လို့လည်း မထင်။ သူကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ
ပြန်မပြောဘဲ သူမကိုအကြာကြီး ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ အတော်လေးကြာမှ...

“ဒီလိုဆိုရင်ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက်
ပြောစရာစကားမရှိသေးဘူး ပေါ့...”

“အသေအချာပါပဲ”

သူမကထရပ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အတွက် ကော်ဖီနှင့် ဘိန်းမုန့်ဖိုးကို တွက်
ချက်ထားပြီးသားမို့ အဲဒီ အတိုင်းမပို၊ မလျော့စေရဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပေး
ခဲ့ကာ သူမ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ အဲဒါသူ့ကိုနောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းပါပဲ။အဲဒီ
အချိန် ကစပြီး သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာသူ့ကို အရိပ်အယောင် ကလေးမျှပင်မမြင်မိ
တော့။ သူလုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို သူမကလည်း လိုက်ရှာ
နေဖို့မလို။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ tattooတစ်ခု ထိုးထွင်းထားခဲ့မိတာ သူမ
တစ်ယောက်တည်းသိ၏ ။

မှန်ထဲမှာကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်

ပြန်မေးတတ်တယ်...။

မင်းမှာ ၅၀ ဆိုတဲ့အရည်အသွေး

ရှိလာပြီလားလို့လေ။

အဲဒီ စကားလေးက...

ကျွန်တော့် နှလုံးသားမှာရော၊ စိတ်ထဲမှာပါ tattoo ထိုးထားခဲ့သလိုပဲ

စွဲထင်နေတော့တာ---။

ရာဇဝင်

တစ်ခေတ်ဆန်းပဲ... သိတယ်မှလား...

ဘယ်တော့မှ ဇွဲမလျှော့ခဲ့ဘူးလေ

နောက်မဆုတ်ဘူး...အရှုံးမပေးဘူး

မရ၊ရအောင် ချီတက်တယ်၊

ပြောရဲ ဆိုရဲ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲတဲ့သတ္တိကိုလက်နက်အဖြစ်

မွေးထားတယ်လေ၊ အခွင့်အရေးတစ်ခုခု ရဖို့အတွက်ဆိုရင်

သတ္တိရှိမှ၊ ရင်ဆိုင်ပြောရဲဆိုရဲမှ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ

ကျွန်မသိထားတယ်လေ ၊ ပြီးတော့...

ကိုယ့်အရည်အသွေးကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပေါ့...။

“ရာဇဝင်” ဟူသောနာမည်ကို
တိုးတိုးကလေး
တမ်းတရုံမျှဖြင့်
ဝိုင်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ရသလို
ရင်တစ်ခုလုံး ရှိန်းမြဲလှိုက်ဖို့
ရီဝေမိန်းမောသွားတတ်သော
ခံစားမှုမျိုးကို
ဘယ်သူကမှ မပေးနိုင်။

...

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ
ခါတိုင်းနေ့တွေထက်ပိုပြီး တက်တက်ကြွကြွ၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေသည်။
အရာရာသည် စိတ်တိုင်းကျစရာ၊ စိတ်ကျေနပ်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာ
စရာတွေချည်းဖြစ်နေသည်။ ပထမဆုံး စက်မှုဇုံရှိသူမ၏ စက်ရုံဆီသို့ ပြေးသည်။
လမ်းတစ်လျှောက်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လောက်စရာ ကား
ပိတ်ဆို့ခြင်းလည်းမရှိ။ သူမ၏ စက်ရုံကို တစ်ခေတ်ဆန်းဟု နာမည်ပေးထားသည်။
ထိုစက်ရုံ ကနေ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် အိပ်ရာဖုံးလှလှကလေးတွေကစလို့
အိမ်တစ် အိမ်မှာ ရှိသင့်ရှိအပ် လိုအပ်သည့် စားပွဲခင်း၊ လက်သုတ်ပုဝါ၊
ခန်းဆီးလိုက်ကာ တွေ အလယ်၊ မီးအိမ်လှလှကလေးတွေ၊ အိမ်အလှဆင်ပစ္စည်းတွေ၊

အဝတ်ဗီရိတွေ အစုံ အများအပြား ထုတ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ သူမ ပစ္စည်းတွေ၏ အမှတ်တံဆိပ်မှာ ‘တစ်ခေတ်ဆန်း’ ဖြစ်သည်။ စက်ရုံမှာ လိုအပ်တာတွေ စစ်ဆေး၊ မှာစရာ ရှိတာတွေမှာကြား၊ ပြင်ဆင်စရာ၊ စီစဉ်စရာ ရှိတာတွေစီစဉ်ညွှန်ကြားရသည်။ တစ်ခေတ်ဆန်းအိမ်သုံးပစ္စည်းတွေအားလုံးသည် စင်္ကာပူ၊ ဘန်ကောက်နှင့် ဟောင်ကောင်၊ မလေးရှားနိုင်ငံတွေအထိ ဈေးကွက်ချဲ့ထွင် ဖြန့်ချိနိုင် ခဲ့သလို မြန်မာပြည်မှာလည်း တစ်ခေတ်ဆန်း မားကတ်ရယ်လို့ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

စက်ရုံကိစ္စပြီးတော့ သူမ၏ ရုံးချုပ်ဆီသို့ ပြေးရပြန်သည်။ သူမကိုယ်တိုင် စပ်ထွင် ဖန်တီးထားသော တစ်ခေတ်ဆန်းအလှကုန်ပစ္စည်းတွေ စင်္ကာပူ ဈေးကွက်ကို ထိုးဖောက် နိုင်ဖို့အတွက် သူမ ကြိုးပမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။ အဓိက၊ကသနပ်ခါးမိတ်ကပ်နှင့် ရေမွှေး ဖြစ်သည်။ ရေမွှေးအပြင် အခန်းသန့်ဆေးရည်၊ လက်ဆေးဆပ်ပြာ၊ လက်အလှဆီ ခရင်(မ်) တွေ အားလုံးကို ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့၊ နံ့သာဖြူသနပ်ခါးရနံ့၊ နှင်းဆီရနံ့၊ စပယ်ရနံ့... စသဖြင့် မြန်မာရနံ့ကလေးတွေနှင့် သူမကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုအလှကုန်ပစ္စည်းတွေကို မြန်မာပြည်ဈေးကွက်မှာ ပျံ့နှံ့အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီးမှ နိုင်ငံခြားဈေးကွက်ဆီသူမ ချဲ့ထွင် ဖြန့်ကျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ တစ်ခေတ်ဆန်း ကုမ္ပဏီမှ ထွက်သမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံး တစ်နေရာထဲမှာ ရနိုင်သော တစ်ခေတ်ဆန်း စူပါမားကတ်ကိုလည်း ဖွင့်နိုင်ခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်မျိုးက မိန်းကလေးအသုံးအဆောင် ပစ္စည်း တွေဖြစ်သည့် ဖိနပ် လက်ကိုင်အိတ်၊ ပိုးထည်ဝတ်စုံတွေကို ခေတ်မီသားနားစွာ ချုပ်ပြီး အသင့်ပြန်ရောင်းသော ဖက်ရှင်စတိုးတစ်ခု။ ထိုလုပ်ငန်းတွေအားလုံးအတွက် သူမ၊ မယ့် နိုင်လောက်အောင် အလုပ် များပါသည်။ သို့သော် ထိုအလုပ်တွေကြားမှာ သူမ အစဉ်အမြဲ လန်းဆန်းတက်ကြွ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။ ဘဝမှာ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့် ရခဲ့ပြီး လုပ်သမျှ အောင်မြင်ခွင့်ရခဲ့သော သူမလောက်ကံကောင်းသူ

[illegible]

အခု ရာဇဝင်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည့်ကိစ္စကတော့ သူမအတွက် ထူးဆန်း သိမ်မွေ့လွန်းသော စိတ်ခံစားမှု တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ သူမ အသက်နှစ်ဆယ့် ခြောက် စွန်းခဲ့ ပြီ။ ဘဝမှာသူမကို စိတ်ဝင်တစား ချင်းကပ်လာသော ယောက်ျားတွေကိုလည်းလုံးဝ ရင်ခုန် စိတ်ကူးရကောင်းမှန်း မသိဘဲရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့သည်။ ရာဇဝင်ကျတော့ တခြား ယောက်ျားတွေနှင့်မတူပါ။ သူက ... လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်တာကာလကတည်းက သူမ၏ ဖူးငုံသစ်စနဲ့လုံးသားနုနု ဖူးဖူးကလေးထက်မှာ tattoo တစ်ခုထိုးထွင်းထားခဲ့ပြီးသား သင်္ကေတတစ်ခု။ “ရာဇဝင်” ဟူသော နာမည်ကို တိုးတိုးကလေး တမ်းတမိရုံမျှဖြင့် ပိုင်တစ် ခွက်သောက်လိုက်ရသလိုရင်တစ်ခုလုံး ရှိန်းမြလိုက်ဖို့ ရီဝေမိန်းမောသွားတတ်သော ခံစားမှု မျိုး ကို ဘယ်သူကမှ မပေးနိုင်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရေနွေးနွေးထဲမှာ Lavender ဆီမွှေးကလေးနှင့် ထည့်စိမ်ပြီး လန်ဆန်းသွားအောင်စိမ်ချိုးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဆံပင်ကို ဆက်တင်လှလှ လိပ်သည်။ မျက်နှာကို စနစ်တကျ ပြင်ဆင်သည်။ သူမ chanel ကို set လိုက် သုံးလေ့ ရှိသည်။ ပြီးလျှင်... အဝတ်ဖီရိုထဲမှ မဝတ်ရသေးသော Monsoon ပိုးဂါဝန်ဒူးဖုံးရုံ လှလှ ကလေး ကို ဝတ်သည်။

လေးလက်မလောက်အမြင့်ရှိသော ရှူး(စ်) ချွန်ချွန်ကိုစီးကာ လက် ထဲမှာ clutch လက်ကိုင်အိတ်ကလေး ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်စေသော မှန်ထဲ မှာ ကြည့်လိုက်လျှင် သူမ၏ စတိုင်လ်က ကြော့ရှင်းလှပစွာတင့်တယ်လို့နေပြီ။ သူမက တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စွဲဆောင်ဖမ်းစားဖို့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အပြင်အဆင် အလှ အပတွေထက်၊ ညဏ်ပညာ အလှအပ ၊ စိတ်ဓါတ် အလှအပနှင့်သာ သူမကို တမ်းတမ်း စွဲနေစေချင်ပါသည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသွားလျှင် သူမ ကားကို ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းကာ Kandawgyi Palace Hotel ရှိ Lake View Restaurant ဆီသို့ ရင်ခုန့်စွာ ချီတက် လာခဲ့သည်။

ရာဇဝင်က သူမကို restaurant အဝကနေ ဆီးကြို၍ စောင့်နေခဲ့ပါသည်။ အဖြူ ရောင် Lacoste စပို့ရှပ်ကလေးနှင့် လီနင်သားဘောင်ဘီပုံကျကျ ကာကီရောင်ကို ဝတ်ထား သည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်တုန်းက လူငယ်ကလေးထက်တော့ အများကြီးပိုပြီး ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်လာတာ အမှန်ပါပဲ။ ရင်အုပ်ကပို၍ ကျယ်ပြန့်သန်မာလာကာခပ်မတ်မတ် ကိုယ်နေ ဟန်က ပို၍ ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိလာဟန်မျိုး။ သူ့ နှုတ်ခမ်းထက် နူးညံ့သော အပြုံး ကလေး တစ်ပွင့် ...။

“အရမ်း ပိုလှလာတယ်နော်...”

တဲ့... ။ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်မို့ သူမက သွားကလေးတွေစေ့ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ ပခုံး ကလေး တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ရှင်လည်း ပိုချောလာပါတယ်နော်၊ ဒါဆို ကျေရောပေါ့”

ကန်တော်ကြီးရေပြင်နှင့် ရောင်စုံမီးတွေ လင်းဖြာ လှပနေသော ကရဝိတ်ကြီးကို မြင်နေရသော နေရာမှာ သူ စီစဉ်နေရာ ယူထားသည်။

“Lobster စားမလား တစ်ခေတ်ဆန်း၊ ဒီဆိုင်ရဲ့ စပယ်ရှယ်ပဲ၊

အရမ်းကောင်းတယ်၊ ဪ... မေးဖို့ မေ့နေတယ်၊ ဝိုင်တော့ သောက်မှာပါနော်”

“ဝိုင်ဖြူ အပျော့စားကလေးဆို ရပါတယ်...”

သူက ဝိုင်နှင့် Lobster ဟင်း salad နှင့် ကြက်သွန်ဖြူပေါင်မုန့်တွေ မှာသည်။ သူမ အကြိုက်တွေချည်း။ ည၏ အလှက သိပ်ကို ပြည့်စုံလွန်းနေပြီ။ classic ဂီတသံ ညိမ့်ညိမ့် ကလေးအတိုင်း နှလုံးသားက စည်းချက်ညီညီ ယိမ်းကစီးမျောလို့။

“ဆယ်နှစ်တောင် ကြာသွားခဲ့တယ်နော်...ဆယ်နှစ်တာအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝတွေ အံ့ဩလောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ၊ တစ်ခေတ်ဆန်းရဲ့ အောင် မြင်မှုတွေ၊ သတင်းတွေကို ကျွန်တော်အမြဲ နားစွင့်ပြီးလက်ခုပ်တွေတီးနေခဲ့တာ ပါဗျာ၊ လူချင်းလာတွေ့ဖို့အတွက်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ 50ဆိုတဲ့ ပမာဏ အခြေအနေမရှိလောက်သေးဘူးထင်လို့ပါ”

သူမ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ရာဇဝင်က အဲဒီ စကားကိုစွဲနေအောင် မှတ်သွားခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်မှတ်ထားတာပေါ့၊ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်လည်းရှက်သွား မိတယ်၊ ငါဟာ ဘာမှမဟုတ်သေးတဲ့ကောင်ပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင် လိုက်ရသလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခေတ်ဆန်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီ စကားက ကျွန်တော့်အတွက် တွန်းအားတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့တာအမှန်ပဲ...၊မှန်ထဲမှာကြည့် လိုက် ရင်ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်မေးကြည့်တတ်တယ်...၊ မင်းမှာ 50 ဆိုတဲ့ အရည်အသွေး ရှိလာပြီလားလို့လေ၊ အဲဒီ စကားလေးက ကျွန်တော့် နှလုံးသားမှာ ရော၊ စိတ်ထဲမှာပါ tattoo ထိုးထားခဲ့သလိုပဲ စွဲထင်နေတော့တာ”

သူ့စကားနားထောင်ရင်း သူမ သူ့ကို သေသေချာချာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ မိသည်။

“အင်း...အဲဒီ တော့ ပြောပါဦး၊ ဒီဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ရာဇဝင်ဘာတွေ ကြိုးစား ခဲ့ ရသလဲ၊ ရုန်းကန်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ပြောပြပါ၊ ကျွန်မ သိချင်တယ်၊ ပြီးရင် ကျွန်မအလှည့်ပေါ့၊ ကျွန်မလည်းပြန်မျှဝေရမယ်လေ”

“အိုကေ...ဘယ်ကနေစရင်ကောင်းမလဲဆိုတော့ကျွန်တော် တစ်ခေတ်ဆန်း ရဲ့ အငြင်းကိုခံလိုက်ရပြီးတဲ့ နောက်မှာ...”

“သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦး...ကျွန်မ ရှင့်ကို မငြင်းခဲ့ပါဘူးနော်၊ စိန်ခေါ်ခဲ့တာပါ”

သူမက ခပ်သွက်သွက် ဝင်ထောက်လိုက်တော့ သူ့အားပါးတရ ပြုံးပြသည်။

“အဲဒီ အချိန်တုန်းကတော့ကျွန်တော့်အတွက် အငြင်းပေါ့ တစ်ခေတ် ဆန်း ရဲ့၊ ထားလိုက်ပါတော့...၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေတယ်... ပြီးတော့ ကျွန်တော်စာပေးစာယူနဲ့ သင်္ချာဘွဲ့တော့ရအောင် ယူခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ဘာတွေခေတ်စားသလဲ ဆိုတော့အိမ်ခြံမြေဈေး ကွက် တွေက အရမ်းဟစ်ဖြစ်တဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကျွန်တော်အိမ်ခြံမြေလုပ်ငန်း ကိုစိတ်ဝင်စားတယ်၊ အရင်ဆုံးတိုက်ခန်းကလေးတွေ အရောင်းအဝယ်မှာ ပွဲစားလုပ်ပြီး အလုပ် စသင်တာ၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံစုတယ်၊ ကျွန်တော် ရသမျှပိုက်ဆံ မေမေ့ဆီမှာ စုတယ်၊ ကျွန်တော့် မေမေကို ကျွန်တော်ပြော ထားတယ်၊ ကတိကဝတ်တစ်ခုအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချည်နှောင် လိုက် တဲ့ သဘောပေါ့လေ၊ မေမေကျွန်တော်တစ်နေ့မှာ ဒီအိမ်ခြံမြေ လုပ်ငန်း နဲ့ ကြီးပွားလာအောင် ကြိုးစားမယ်လို့၊ ပြီးရင်မေမေ့ကို နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီးမှာထားမယ်လို့ ပြောထား တယ်၊ မေမေက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ “ငါသားစကားကို မေမေယုံတယ်၊ ဖြစ်အောင် သာလုပ် သား၊ မေမေနန်းတော်ကြီးနဲ့ နေရမှာသေချာတယ်” တဲ့...၊ အဲဒီ မေမေ့စကားက ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ဆေးရည် ပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျမယ်ကြံရင် အဲဒီ မေမေ့စကားကို မှန်ထဲမှာ ကြည့်ပြီး

လေးလေးနက်နက်ပြန်ရွတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ် တွေ ပြန်ပြီး တက်ကြွအားရှိလာတော့တာပဲ”

“လက်စသတ်တော့ ရှင်က မေမေ့သားအလိမ္မာကလေးကိုး...”

“ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ကျွန်တော် အချစ်ရဆုံးက မေမေပဲ တစ်ခေတ်ဆန်း၊ မေမေ့ကို ဘုရားတစ်ဆူလို ကျွန်တော်ကိုးကွယ်တာ၊ မေမေ့ကို ပိုက်ဆံ အပ်တိုင်း ကျွန်တော်သေသေချာချာ ရှိခိုးဦးခိုက်ကန်တော့ပြီးမှ အပ်လေ့ရှိ တယ်၊ အဲဒါ တစ်ကဏ္ဍပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် အလုပ်အကြောင်း ဆက်ပြော မယ်၊ ပိုက်ဆံတွေစုရင်း ကျွန်တော်အိမ်ခြံမြေ အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု မှာ ဝင်လုပ်တယ်၊ အလုပ်လည်း သင်ရင်း၊ အတွေ့အကြုံလည်း ရအောင် ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံတွေနဲ့ တိုက်ခန်းတွေ ဝယ်လာနိုင်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တိုက်ခန်းဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်၊ အကျိုးအမြတ်တွေ ရလာတယ်၊ နောက်တော့ ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းတစ်ခု ဖွင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့သင်္ကေတဟာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊ မှန်ကန်မှု၊ သစ္စာရှိမှုနဲ့ လူတိုင်းအပေါ်လေးစားမှုရှိခြင်းပါပဲ...၊ ဘယ်အခက်အခဲ... ပြဿနာမဆို ကျွန်တော်မလိမ်မညာဘူး၊ မလှည့်စားဘူး၊ မကွယ်မဝှက်ဘူး၊ ရိုးသားစွာပဲ ဝန်ခံတယ်၊ ကတိကို လွယ်လွယ်နဲ့ မပေးဘူး၊ ကတိပေးပြီးရင်လည်း အဲဒီ ကတိကိုတည်အောင် တန်ဖိုးထားတယ်၊ကြိုးစားတယ်...၊ ရလာဒ်က ဘာလဲ ဆိုတော့ လူတွေ တော်တော်များများရဲ့ ယုံကြည်လေးစားမှုနဲ့ ချစ်ခင်မှုကို ကျွန်တော်ရလာတယ်၊ အဲဒီ တော့ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို ကြီးသထက် ကြီးမားလာအောင် အင်ပါယာချဲ့ထွင်ဖို့ ကြိုးစားတာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လက်တွဲလုပ်မယ့် ရှယ်ယာတွေ အများကြီးခေါ်လို့ရလာတယ်၊ အိမ်ခြံ မြေအကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းတစ်ဘက်ကနေဆောက်လုပ် ရေးကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပူးပေါင်းတယ်၊ ခြံတွေဝယ်တယ်၊ အိမ်တွေ ပြန်ဆောက်တယ်၊ ခေတ်မီမီ လှလှပပ decorate လုပ်ပြီး ပြန်ရောင်းတယ်၊ ဒီဆယ်နှစ် အတွင်း မှာ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းတွေ တရှိန်ထိုး အောင်မြင်လာတယ်၊ ကျွန်တော်

ကတိစကားအတိုင်း မေမေ့ကိုနန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ကြီး မှာ ထားခွင့်ရတယ်... ဒါပါပဲ တစ်ခေတ်ဆန်း”

သူစကားတွေကို နားထောင်ပြီး သူမ စိတ်တွေလုပ် ရှား တက် ကြွ နေသည်။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ အောင်မြင်မှု၊ ကြိုးစားမှု...။ လူတိုင်း သူလို ကြိုးစားခွင့်ရှိတာပဲ။ လက်နှစ်ဖက်ရယ်... ဉာဏ်ပညာရယ် ဦးနှောက် ရယ်ရှိရင် ဖြစ်တာပဲ။ သူလည်း အဲဒါနဲ့ပဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ရာဇဝင်... ရှင် တော်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ခေတ်ဆန်းရဲ့ အကြောင်းတွေ နား ထောင်ချင်သေး တယ်၊ ဂုဏ်ပြုချင်သေးတာပေါ့”

“လာမယ်လေ... အစစ်ပဲ၊ ရှင့်ရဲ့ lobsterက စားလို့အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ အရသာရှိလိုက်တာ”

သူမက ဝိုင်ကို ခပ်ဖြေးဖြေး စုပ်ယူသောက်ရင်း သူမအကြောင်း စပြောဖို့ အရှိန်ယူရသည်။

“ကျွန်မ ပထမဆုံးစလုပ်တော့ အိမ်သုံးပစ္စည်းကလေးတွေပေါ့၊ အိမ်တစ် အိမ်မှာ မရှိမဖြစ်... မသုံးမဖြစ် သုံးရမယ့် လက်သုတ်ပုဝါ၊ အိပ်ရာခင်း၊ စားပွဲ ခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်အဲဒါတွေကိုကုန်ကြမ်းပိတ်အုပ်တွေရအောင်စက်ရုံ တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စခဲ့ရတာ ၊ တစ်ခေတ်ဆန်းဆိုတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်နဲ့ ဈေးကွက် ထဲကို ဝင်တိုးရတာ ၊ အစ ပထမပိုင်းမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း အခက်အခဲတွေ၊ အထင်မကြီးတာတွေ၊ လျှော့တွက်ခဲ့တာတွေ၊ ဈေးနှိမ်ခံရတာ တွေ အများ ကြီးပဲ ရှိခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခေတ်ဆန်းပဲ... သိတယ်မှလား၊ ဘယ်တော့မှ ဇွဲမလျှော့ခဲ့ဘူး လေ၊ နောက်မဆုတ်ဘူး... အရှုံးမပေးဘူး၊ မရ၊ရ အောင်ချီတက်တယ်၊ တီထွင်ဖန်တီးတာကို ဝါသနာပါတော့ ကျွန်မရဲ့ Logo နဲ့ ထုတ်သမျှပစ္စည်းတွေမှာ ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းကလေးတွေ ပါတတ် တယ်လေ၊ အဲဒါလေးတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်တယ်၊

မီးအုပ်ဆောင်း လှလှ ဆန်း ဆန်းကလေးတွေ ထွင်ကြည့်တယ်။ ဈေးကွက်ကို တင်ကြည့်တယ်။ အဲဒီ ကနေ အဝတ်ဗီရိုကလေးတွေ... ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ... အိမ် အလှဆင် ပစ္စည်းတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စမ်းပြီးထုတ်တယ်။ ပညာတွေ လည်း အများကြီး သင်ယူခဲ့ရတာ ပေါ့လေ။ ကျွန်မ Eco နဲ့ ကျောင်းပြီးတော့ ကိုယ့် ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်စုပြီး ဘန်ကောက်မှာ အိမ်တွင်းလက်မှုအနုပညာ သင်တန်း ဒီပလိုမာ သွားယူခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီ မှာလည်း ဈေးကွက်ကို လေ့လာ၊ စနည်းနာလာခဲ့တာပေါ့။ အဆက်အသွယ်တွေလည်း ရှာဖွေရ တယ်။ မြန်မာ ပြည်ရဲ့ supermarket တွေကနေ shopping mall တွေအထိ လိုက် ဆက် သွယ်ပြီး ဈေးကွက်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှာခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူနဲ့ မဆို ဝင်တွေ့တာပဲ။ ပြောရဲဆိုရဲ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိကို လက်နက်အဖြစ် မွေးထားတယ်လေ။ အခွင့်အရေး တစ်ခုခု ရဖို့အတွက် သတ္တိရှိမှ၊ ရင်ဆိုင် ပြောဆိုရဲမှ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိထားတယ်လေ။ ပြီးတော့... ကိုယ့် အရည်အသွေးကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပေါ့။ အဲဒီ ကနေ တစ်ခေတ် ဆန်း အိမ်တွင်းအလှပြင်ပစ္စည်းတွေချည်း သီးသန့်ရောင်းတဲ့ supermarket ကလေး စဖွင့်တယ်။ ရုံးခန်းတစ်ခုဖွင့်တယ်။ နိုင်ငံခြား အဆက်အသွယ်တွေ ရှာတယ်။ ကျွန်မရဲ့တစ်ခေတ်ဆန်း loggကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ရှယ်ယာဝင်တွေ တချို့ကို ကမ်းလှမ်းတယ်။ စက်ရုံတစ်ရုံဆောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ကြိုးစားရင်း... လှုပ်ရှားရင်းနဲ့ မောရမှန်းတောင်မသိပါဘူး။ လုပ်ငန်းက တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာတယ်။ အလုပ်သမားတွေ အများကြီးပဲ။ ငှားရ တယ်။ တစ်ခုအောင်မြင်ရင် နောက်တစ်ခုဆီကျွန်မ ခြေစလှမ်းတယ်။ ကျွန်မက ရေမွှေးလုပ်ငန်းနဲ့ သနပ်ခါးလုပ်ငန်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ရေမွှေး ဖော်စပ်တဲ့ ဖော်မြူလာတွေအတွက် ဂျပန်အထိသွားပြီး သင်တန်း တက်ခဲ့တာ။ ကျွန်မက မြန်မာသနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေးကို ရေမွှေးထုတ်ချင် တာကိုး။ ပထမဆုံး ကိုယ်အရင်စမ်းသပ်ဖော်စပ်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့... ဈေးကွက် ရှာကြည့်တယ်။ ရှယ်ယာခေါ်တယ်...ပြီးတော့ စက်ရုံတစ်ရုံငှားပြီး ရေမွှေးနဲ့ သနပ်ခါးလုပ်ငန်းကို စပြီး အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာ။ သနပ်ခါး နဲ့တွေ့ချည်းသုံးတယ်။ ရှင်မတောင်နဲ့

နံ့သာဖြူက အဓိကပေါ့၊ နောက်တော့ မှနှင်းဆီနဲ့ စပယ်ထပ်လုပ်တာ၊ ခုတော့ မြန်မာပြည်ဈေးကွက်မှာတော်တော် နာမည် ရနေပြီ၊ အခုစင်္ကာပူပို့ဖို့ စကားပြောထားပြီးပြီ၊ မှလက်ဆေးရည်၊ လက်လိမ်းခရင်(မ်)၊ အခန်းသန့်ဆေးရည် အဲဒါတွေ ထပ်လုပ်တာ၊ အဲဒါနဲ့ တင်ကျေနပ်သလားဆိုတော့ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးဆရာ၊ အခု ဒီဇိုင်နာတွေ ခေတ်စားလာတယ်၊ မြန်မာ့ပိုးကို ပုံစံကျကျလှလှချုပ်ပြီး ရောင်းနိုင်ရင် ဈေးကွက်ဝင်မယ်ဆိုတာ သိလာတော့ ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ထပ်ဖွင့်ပြန် တယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်မကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက စိတ်ဝင်စားပြီးသားလေ၊ မိန်းကလေးဝတ်စုံတွေအပြင် လက်ကိုင်အိတ်၊ ဖိနပ် အဲဒါတွေကို စံချိန်မှီ အောင် ချုပ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ အဲဒါလည်း အောင်မြင်တယ် ရာဇဝင်...၊ ကျွန်မ နိုင်ငံခြားပို့ဖို့အထိ စီစဉ်ထားတယ်”

“စပါယ်ရှယ် လေးစားဂုဏ်ယူပါတယ် တခေတ်ဆန်း၊ ဒီလောက်နုနုနယ်နယ် လှလှပပ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလို ဧရာမ လုပ်ငန်းကြီးတွေ အများ ကြီးကို စီမံခန့်ခွဲပြီးအုပ်ချုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ ရင်ဆိုင် နေရလို့သာ လက်ခံယုံကြည်နိုင်တာ၊ အံ့မခန်းပါပဲ တစ်ခေတ်ဆန်းရယ်”

“အလုပ်ဆိုတာ ကျွန်မဘဝပဲလေ ရာဇဝင်၊ အလုပ်ကို ကျွန်မချစ်တယ်၊ အလုပ်လုပ်နေရရင် ကျွန်မ ပျော်တယ်၊ အလုပ်အတွက် သိသင့်တဲ့ ပညာတွေကို ကျွန်မထပ်ရှာတယ်၊ အခု MBA လည်း ကျွန်မဆက်တက် နေတယ်၊ လုပ်ငန်းတွေကို ပိုပြီးစနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲအုပ် ချုပ်နိုင်အောင်လို့လေ၊ ကျွန်မမှာ အချိန်ပိုမရှိလောက်အောင် အလုပ်အရမ်း များပေမယ့် ကျွန်မပျော်နေတယ်၊ မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်မကိုပြောကြတယ်၊ workaholic တဲ့...၊ ရှိစေတော့ ကျွန်မကျေနပ်တယ်၊ အဲ... ကျွန်မတို့ စကားတွေလည်း အများကြီး ပြောခဲ့ပြီ၊ စားစရာတွေလည်း ကုန်ပြီ၊ Thank you for the lovely dinner ရာဇဝင်”

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်ဆုံကြသေးတာပေါ့နော်၊ ကျွန်တော့်ကို

ဘယ်နှစ် မှတ်ပေးထားပြီလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်သေးတယ်”

“ရှင်လား... 50 ထက်တောင် ကျော်နေပါပြီ”

“ဟာ...တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ရှင်... ကျွန်မ ဘရိန်းက အဲဒီ လို တွက်ချက်တဲ့နေရာမှာ
မာစတာဘရိန်း”

“ဟား...ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားတယ်သိလား၊ ရင်တောင်ခုန်တယ်”

“ခုန်ပေါ့ရှင်...ကျွန်မလည်း ရင်ခုန်တာပဲ၊ မွေးကတည်းက ရင်က ခုန်လာ
ခဲ့ပြီးသား၊ ကဲ... ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပေးတော့နော်၊ ဆုံကြသေးတာပေါ့...”

နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကိုယ်စီမောင်းကာ ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲမို့ ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် အတူတူမောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူ့ကားက သူမခြံဝ အထိ
ပါလာခဲ့ပြီးမှ နှုတ်ဆက်ကာ သူ့အိမ်ရှိရာလမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့ ဝင်သွားခဲ့သည်။
သူမပျော်ပါသည်။ ဘာမှ မပြည့်စုံချိန်မှာ ချစ်ခဲ့ကြ တာထက် အခုလိုအစစအရာရာ
ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေပြီဆိုတဲ့ အချိန်ကျမှ နှစ် ယောက်ဘဝတစ်ခုခုကို
အတူတူတည်ဆောက်ကြတာ ပိုမကောင်းဘူး လား၊ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
ဘာကွာဟမှုမျှ မရှိဟု သူမထင်မိ သည်။

...